

“Venerat apòstol, patró d’Espanya”

“Venerat apòstol, patró d’Espanya, et demane per tots els espanyols, especialment pels qui més pateixen, pels qui no troben feina. Et demane per les intencions del papa, pel seu treball i el seu esforç diari, i perquè siga un èxit la seua visita al nostre país, especialment ací, a aquesta catedral, en any jubilar. Pel rei i pel príncep d’Astúries i per tota la família reial, per la Comunitat Valenciana, per la seua prosperitat i benestar i per totes les persones que busquen consol invocant la Mare de Déu dels Desemparats, la Santa Faç, la Mare de Déu del Lledó i totes les vocacions marianes i sants que protegeixen la nostra terra, entre els quals sant Vicent Ferrer. I especialment et demane, venerat apòstol, que els fills dels meus néts abracen la fe cristiana igual com jo vaig abraçar la fe dels meus majors. Gràcies, senyor.”

Amb americana, camisa blanca, pantalons de tall xinès, sabates d’anar a les Corts i un mocador penjat al coll, Francisco Camps va recórrer el 5 i el 6 d’agost de l’any passat els divuit darrers quilòmetres del camí de Sant Jaume. A la segona i última jornada de pelegrinatge va gaudir de la companyia d’Alberto Núñez Feijóo, el seu homòleg gallec, que no feia ni tres mesos que havia aprovat una de les seues mesures estrella de la legislatura, el decret 79/2010 de maig pel plurilingüisme, que estableix “el màxim equilibri possible” entre l’horari lectiu setmanal impartit en castellà i en gallec.

Atabalat per l’imponent barroc de la façana de la catedral, i obnubilat en saber que abraçaria el seu apòstol preferit en uns moments de dificultat pels seus problemes amb la justícia, Camps no pensava en res que no fora el discurs que duia preparat per a l’ofrena a sant Jaume. A la comitiva valenciana figurava també el numerari de l’Opus Dei i vice-president tercer del Consell, Juan Cotino, cosa que encara atorgava una flaire més espiritual al viatge. Al Monte do Gozo ja olorava l’encens, aquell a qui els amics de l’ànima de la trama *Gürtel* anomenaven *el Curita*.

Com els alumnes que van a empentes i redolons, Francisco Camps i Alejandro Font de Mora s’han limitat a copiar –alterant-ne l’ordre i el redactat– l’esborrany sobre plurilingüisme que el coreligionari Alberto Núñez Feijóo va fer a Galícia l’any 2009. Un esborrany elevat a llei el 2010 i que ja s’aplica.

La Galícia verda i bucòlica reconquerida per la dreta un any abans al bipartit social-nacionalista va colpir de ple el cor de Camps. El president valencià conserva aquell jubileu exprés com un dels escassíssims períodes de pau viscuts des que el febrer del 2009 va adonar-se que, quan de bon matí piquen a la porta de casa, no ha de ser per força del lleter.

Núñez Feijóo havia passat a ser l’ullet dret de Mariano Rajoy, que no sols hi veia un home moderat i modern, sinó que a més sabia que se’n podia refiar. Els altres dos barons pesants del PP, la madrilenya

Esperanza Aguirre i Camps mateix, no exhalaven aquest aire fresc i net. La primera, perquè anhelava rellevar-lo i el president valencià, per haver pecat.

Per tal d’expiar el sentiment de culpa i de marcar encara més distància amb Aguirre, el cap del Consell va afanyar-se a amaran-se del “galleguisme integrador” que preconitzava Feijóo. El novembre va comprar un bitllet d’avió amb destinació a Santiago de Compostel·la al seu conseller d’Educació, Alejandro Font de Mora, perquè s’entrevistara amb l’homòleg gallec, Xesús Vázquez.

Francisco Camps i el seu homòleg gallec, Alberto Núñez Feijóo, durant la visita del primer a l’apòstol sant Jaume, el 6 d’agost del 2010. S’hi va amaran dels vents de canvi que bufaven a Galícia.

Conèixer de primera mà l'ensenyament plurilingüe que la Xunta ha inaugurat al curs que ara acaba n'era el motiu, i Font de Mora va assumir el model en qüestió de seguida. Les seues declaracions davant la premsa van ser explícites: “Volem introduir al programa electoral del PP de València un model lingüístic semblant al d'ací; no l'aplicarem durant aquesta legislatura [de temps, gairebé no n'hi havia], però hauriem d'introduir-lo al programa electoral, per tal que a la gent li quede clar quina és la nostra alternativa. Tenim eleccions el 22 de maig.”

Ipsa facto, dilluns de la setmana passada, vuit dies després dels comicis, Font de Mora i Vázquez exposaven els trets principals del *model gallec* dins de les segones Jornades sobre Plurilingüisme a la Comunitat Valenciana, i el posaven com a exemple per a “aconseguir una societat lingüística cohesionada”.

Involució gallega. El sistema patrocinat per Feijóo, però, és clarament involutiu per a la llengua pròpia, sobretot en el cas gallec, on la normalització de l'idioma a l'ensenyament havia assolit índexs importants al trienni progressista.

Fet i fet, socialistes i nacionalistes van aprovar el decret 124/2007, que establia un mínim del 50% d'hores lectives en gallec als centres públics i concertats. En

alguns casos, el percentatge va arribar al 80%, incloent-hi, és clar, bona part de les matèries troncales. El PP de Galícia hi va donar suport en un primer moment –fins al punt de presentar-lo en una conferència de premsa conjunta amb els diputats del PSdG i del BNG–, però a darrera hora, pressionat per Rajoy, pels mitjans de comunicació afins i per la plataforma Galicia Bilingüe –al País Valencià no n'hi ha, d'aquest tipus–, se'n van desdir.

Una marxa enrere que topava amb la llei de normalització lingüística aprovada per Manuel Fraga l'any 1993 i, sobretot, amb el pla de normalització validat per unanimitat el 2004 al Parlament gallec. Aquest pla preveia, entre més coses, l'ensenyament obligatori en gallec de matèries com ara les matemàtiques.

Anxo Louzao, portaveu de CIG-Ensino, el sindicat majoritari del sector a Galícia –amb el 43% dels vots– i entre el professorat universitari, té clar que els ciutadans gallecs són “els conillets d'índies de la política cultural i lingüística que vol aplicar el PP a tot l'estat, que pretén desprestigiar i dur cap a la desaparició totes les llengües diferents del castellà”. Louzao recorda que la primera llei de normalització del gallec data del 1983, “i explicitava que la meitat de les assignatures serien en gallec, cosa que mai no s'han respectat”. “Ni tan sols

no atenen l'Estatut, que en demana la protecció especial –continua–, sinó que es diuen que cal tractar les dues llengües en un pla d'igualtat, a fi de no discriminar-ne cap. I ara, amb la introducció progressiva de l'anglès, el gallec hi esdevé el primer afectat, és clar. Que la nostra llengua només pugui ser vehicular en un màxim del 33% de les matèries indica quant odia la cultura i la llengua pròpies aquesta gent, i també el poc interès que els susciten els alumnes amb més dificultats, als quals l'extensió de l'anglès no els ho fa més fàcil, precisament.”

Mentre Fraga “legislava moderadament i no vetllava pel seu compliment, tot deixant morir la llengua a poc a poc”, Feijóo representa “un salt qualitatiu evident, típic dels sectors més extremistes i espanyolitzats del PP, amb iniciatives com la del trilingüisme a l'escola o com la de canviar els topònims de la Corunya i de Sanxenxo”. A parer de Louro, “mai no havíem patit un atac tan visceral contra les nostres senyes d'identitat; fa l'efecte que volen el gallec com una peça de museu, fins i tot han canviat el nom dels centres de normalització lingüística que ara se'n diuen *de dinamització*”.

El col·lectiu Queremos Galego, constituït l'octubre de 2010 arran del decret plurilingüe de Feijóo, ja ha convocat amb èxit dues vegades i ha omplert dues vegades –“en una mai no havia quedat tan petita”– la plaça de l'Obradoiro de Santiago. Louro adverteix que “hi ha professors que impartien matemàtiques en gallec des del franquisme i que ara es troben forçats a ensenyar-les en espanyol, si és que no volen ser multats”. El canvi ha implicat una despesa econòmica important, també: la Xunta ha destinat 1,5 milions d'euros a substituir els llibres de matemàtiques en gallec per uns altres en castellà.

Com és previst que passe en el cas valencià, les humanitats s'imparteixen en la llengua pròpia, i les ciències, en castellà. Els fons destinats a la formació del professorat són copats per cursos d'anglès, mentre l'ensenyament infantil, de moment, en roman al marge: cada pare escull l'idioma predilecte, cosa que a les àrees urbanes provoca un predomini massiu del castellà –la llengua en què Camps parla amb el “patró d'Espanya”.

Aquest ha estat el primer curs en què el model d'ensenyament trilingüe s'ha implantat a Galícia. La resposta de la comunitat educativa ha estat sonora, però el PP no s'ha fet enrere.

Victor Maceda